

AARDSTRALEN

Wetenschappelijke benadering

Johnny VAN BAVEGEM

De wetenschap, door gebrek aan meetapparatuur, weet weinig over aardstralen en er lopen nog enkele eigenwijze professors rond die het bestaan ervan zelfs ontkennen, al hebben ze in gans hun leven aan de studie ervan geen uur gespendeerd. Sommigen opperen dat er haaks op onze geomagnetische as een plasmavlak bestaat, door zonne- en aardmagnetisme ontstaan en dat hieruit aardlijnen voortspruiten. Voor anderen ontdoet zich de aarde van het steeds maar toenemende aantal fotonen op die wijze en door de regelmatigheid van die uitstraling gingen sommigen zelfs zo ver de kern van de aarde als een kristalvorm voor te stellen.

Kortom men weet er niet veel van in universitaire middens. Men weet meer over de Van Allengordels dan over aardstralen. Wat vast staat is dat de magnetische activiteit rechtstreeks evenredig is met de zonneactiviteit en er een rechtstreekse band is met de intensiteit der aardstralen. Het aardmagnetisch veld en de beide Van Allenstralingsgordels, de eerste met een dikte van 1.600 km beginnend op een afstand van 8.000 km van de aarde, en de andere welke begint op een afstand van 20.000 km en eindigt op 80.000 km, spelen dus ook onrechtstreeks een grote rol. Volgens het jaargetijde is er hier een variatie in breedte en hoogte en het globale net ondergaat daardoor een bandbreedteverschil. Van december tot maart kan het van 8 tot 10 cm bedragen en zich uitbreiden tot een 100-140 cm band.

Dokter Curry en zijn medewerkers hebben aan de hand van duizenden nametingen kunnen vaststellen dat er lijnen en vooral kruispunten zijn die energetisch opladend zijn, afladend of neutraal, hetgeen hij "indifferent" noemt. Bij opladende kruisingen stelden zij met zekerheid vast dat de energie van boven naar onder kwam; hetgeen de benaming aardstraling in dit geval als juiste woordkeuze wel wat in vraag stelt. Alhoewel ze komend van boven of beneden, ze in alle geval eigen is aan het magnetisme van de aarde en in niets veranderingen ondergaat door de verplaatsing van de aardbol door de ruimte of om haar as, zodat de benaming aardstraling het fenomeen voorlopig nog altijd het best omschrijft.

Tot nu toe zijn er maar twee soorten (golf)greeplengten voor aardstralen gekend:

8,2 en 7,6.

Dit wil zeggen voor de 7,6 een golflengte op de Lecherantenne van 12,45 cm, en voor de 8,2 is dit 11,85 cm.

Volgens de "Archibo Simplior Synopsis" (de frekwentie is gelijk aan de lichtsnelheid gedeeld door de golflengte, waarbij de lichtsnelheid 299.792,5 km/s bedraagt) zou dat ongeveer 2,411 GHz zijn voor de 7,6 en 2,534 GHz voor de 8,2.

Een eenvoudig rechtstreeks verband willen leggen tussen de greeplengte en de golflengte van een electromagnetische straling is wishfull thinking van diegenen die het "meetgebeuren" als een gewoon wetenschappelijk natuurkundig gebeuren willen voorstellen zonder tussenkomst van een menselijk zenuwstelsel.

De Nederlandse ingenieur Will Busscher wees er reeds een vijftiental jaar geleden op dat we feitelijk met onze Lecherantenne niet in het gebied van het electromagnetische "meten" maar wel in een bio-energetisch veld. Hoe meer we het "meten" wetenschappelijk willen benaderen, des te meer het geheimzinnig wordt.

Op dit ogenblik werken reeds tientallen "meters" met een polycarbonaatantenne waarmee ze alle golflengten der Lecherantenne meten en er bovendien de negatieve of positieve polarisatie mee kunnen meten. Enkele jaren geleden werd voor de goede geleidbaarheid van een Lecherantenne goud aangeboden!

We schijnen meer trilling dan golf te meten. Gevoelige antennes hebben een beweeglijke sprietvorm zoals de antennes der insecten.

Wanneer van oudsher de 7,6 van het globale net vooral spirituele, levenslust opwekkende eigenschappen wordt toegeschreven, dan heeft de 8,2 van het diagonale net vooral eigenschappen die met opbouw of afbraak der materie te zien hebben. De 8,2 maakt depressief en staat overal ter wereld in verband met de dood.

Om afgetapte of meegesleepte aardlijngolven van de echte te onderscheiden is het voldoende ze op verschillende hoogte te meten. Indien ze loodrecht boven elkaar gemeten kunnen worden zijn ze “gedragen”.

Om de schadelijke effecten ervan te verwijderen moet men de drager ontstoren. De (dragende) aardlijn zelf, is altijd schuin ten opzichte van het aardoppervlak te “meten”.

Wichelaars die niet “meten” kunnen op deze manier de loodrechte, water of radarstraling van de schuine aardlijn onderscheiden.

Wanneer bij de hoogste meting de rechtse aantoesing eerder komt dan bij de onderste aantoesing en we dus een schuine meten, gaande van rechts boven naar links onder, dan komt de energie van de aardlijn op ons af. Als het

omgekeerde het geval is staan we er met de rug naar toe en komt de energie van de aardlijn van de andere kant.

Wanneer we ons op een plaats bevinden en we kunnen die in een klare en een donkere kant volgens de zonnestand verdelen, dan komen alle aardstralen uit de donkere zijde en lopen naar het licht. Alle energie loopt van west naar oost is de grove regel (de slangenlijn komt van noord-noord-oost, de Cardo Mundi komt uit het noorden). Om de ware aard van de aardlijn te kennen die we op 7,6 of 8,2 komen te meten raadplegen we best het kompas.

De rechte haakskruisende lijnen vormen op zichzelf een ubiquitair (overal verspreid voorkomend) raster.

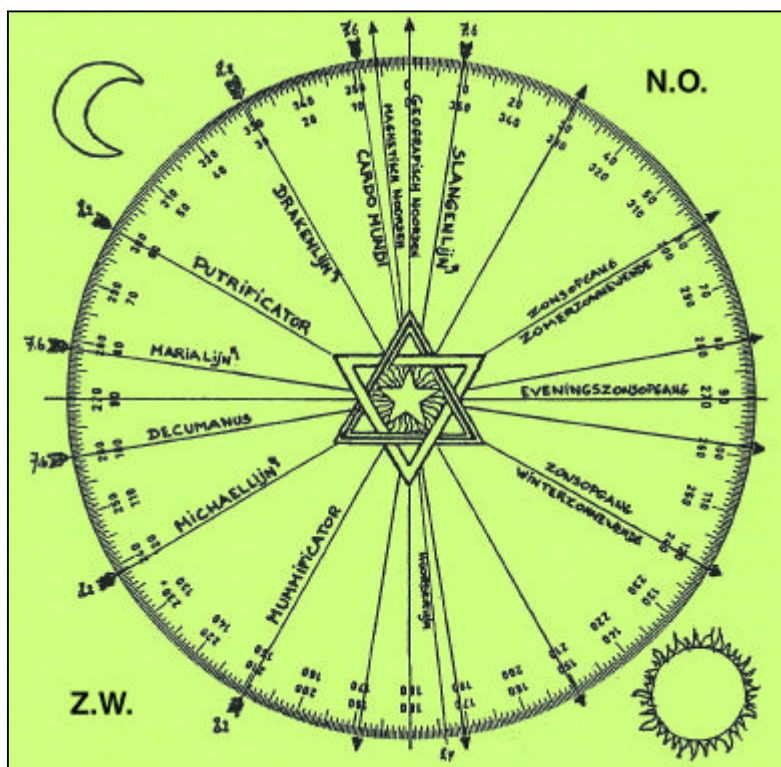
Iedere aardlijn heeft zijn bepaalde richting (zie aardlijnenwindroos). De energie ervan kan afgetapt worden door monumenten, spiralen, undergrounds, overgrounds,... Deze laatste kunnen er ook weer energie aan afstaan. Deze energie die volgens de woorden van Clive Beadon in een “interlocking pattern of energy lines” loopt en van een aard is waarvan “the nature is not fully understood, they do not appear to be either electrical or magnetic but they can be identified by a dowser”.

Bij plaatsen van energie-oversprong, (na een I Tjing-plaats) kunnen door de geladenheid paarsgewijs vectoren als meetrillende snaren naast de aardlijn ontstaan.

Om het verschil te maken met vectoren die schuins van de energiedragende krachtlijn komen en deze evenwijdig trillende energiewanden, spreekt men in dit geval van snaren (de naamkeuze ontbreekt wat dimensiona-liteit).

Indien er evenwijdige snaren aanwezig zijn dan spreekt men van een “multiplex”. Men springt dus van 1 lijn naar 3, (triplex) 5, 7, 9 .. (altijd oneven), en men spreekt hier dan van een zone. Bij een multiplex, valt alleen de middelste te ontstoren. Er zijn dus trillende en meetrillende snaren.

De eenvoudige aardlijn zelf wordt van de principalen onderscheiden als Maximus. Op een Maximus Simplex (dit is één lijn, de aardlijn

zelf) zit een intensiteit van 100%. Op een Maximus Triplex zit er 111 % intensiteit, op een Maximus Multiplex met een zone van 5 is dit 125%. Op een zone van 7 is dit 143%. Zo heeft een Maximus Multiplex van een zone van 13, anderhalf maal meer energie dan de Simplex. Er bestaan plaatsen op de wereld waar, bij een hoog aantal snaren, een gewone intensiteitsmeting kan vertienvoudigen. Dan is er sprake van een Maximus Maximorum.

Van maximus tot maximus telt men met de Lecherantenne 60 slagen als men onmiddellijk na een Maximus begint te tellen. Men kruist er ook 12 tussenveldzones. Een eigenaardigheidje, want 2 maal 12 uren in een dag, 12 maanden in een jaar, 60 minuten in een uur. En rekenden de oudste wichelaars ter wereld in het tweestromenland ook niet met die verdeling ?

Naarmate we een Maximus naderen volgen de reacties korter op elkaar.

Wanneer we zo een reactiepunt beginnen aan te toetsen, zowel langs de linker- als langs de rechterzijde, dan zal men het vlugst de Maximus vinden langs de kant van het minst aantal slagen en dat aantal slagen is nu precies het aantal reacties dat men in die richting nog voorbij zal moeten om boven de maximus te staan. Wanneer we te doen hebben met een kleine zone zoeken we er het begin en het eind van en juist middenin ligt de te ontstoren top van de stralingsgolf. Men kan er langs beide zijden op beide polariteiten de intensiteit 1, of de volle intensiteit meten (anders blijft men meerdere keren aantoesen, wat aantoont dat we niet op de volle kracht aan het meten zijn. Een simplex geeft maar één aantoesing, daar is de volle kracht).

Wanneer men de snaren kan tellen neemt men de middenste ofwel legt men latjes juist gericht op de lijnen. Zo herkennen we de middenste door de regelmatigheid van het linkse gedeelte van het patroon en de zich herhalende gelijkheid van datzelfde patroon in het rechtergedeelte.

Indien het patroon onregelmatig is en er dertig graden afwijkende lijnen te vinden zijn, dan

kruisen zich hier op dezelfde golflengte de te meten aardlijnen van het Super geodynamisch net met het globale of met het diagonale net.

De aardlijnen zijn dragers van hun eigen informatie, maar ook van onderweg toegevoegde informatie van verschillende aard.

Ze laten zich ook aftappen en meeslepen door andere krachtlijnen. Boven- en ondergronds. In de omgeving van deze zwerfende krachtlijnen vinden we meestal de sterkste multiplexen van aardlijnen. De vraag is nog steeds: ontstaan de bovengrondse en ondergrondse zwerfstromen omdat de aardlijnen er zo sterk zijn, of zijn de aardlijnen er zo sterk omdat ze gevoed worden door de aanwezige energiestromingen?

Naast een zware multiplex ligt nooit een simplex, de groei zwelt geleidelijk maar niet regelmatig of evenwichtig aan, wel is er een regelmaat te bespeuren dat zo vlug mogelijk in kaart moet gebracht worden, maar dat is voor teamwork weggelegd. Zo werd er reeds een regelmaat van hoge intensiteit om de 144 km vastgesteld.

Op landkaarten kan men door het aardlijnenrooster over oude sites met bekende heiligdommen te laten glijden de mogelijk sterke zones die ze verbinden opsporen. Controle ter plaatse is dikwijls het reisje waard.

Van het verband tussen de aardlijnen en de historisch vastgestelde pathologieën op de kruisingen ervan, steunt de Nederlander Walter Kunnen niet op hun geschiedkundige reputatie, maar volgens hem ontstaan die pathologieën doordat de sterke dragers veel slechte negatief gedragen golven meeslepen. Wanneer hij op de totnogtoe zo gevreesde 8,2 meet, maakt hij een verschil tussen de Putrificator en de Mummificator, de eerste geeft een sterke 4,15 rechts en daaruit concludeert Walter Kunnen dat die lijn vruchtbaar is. De mummificator geeft op 4,15 een sterk links draaiend sein en wordt als schadelijk beschouwd.

Historisch schijnen nog andere factoren te hebben meegespeeld in de slechte reputatie van de 8,2 dan alleen de polariteit.

7,6

De meest voorkomende 7,6-aardlijnen zijn deze die het stramien vormen voor het Globaalnet. Zij bestaan uit zich haaks kruisende lijnen die schuin uit de grond komen met een afwijking van elk 25° tegenover de loodrechte. Van west naar oost komt men ze om de 30 meter tegen. Van noord naar zuid om de 24 meter.

Binnen bebouwde kommen kan men soms afbuigingen constateren die zich vlug herstellen.

Na 12 kleine tussenveldzones (Hartmann-rechthoekjes) komt men van een Maximus tot de volgende. Men spreekt volgens Kunnen van "de twaalf intervallen en de dertien zuilen", en dat ziet er me zo een wijsheid uit die, naar ik vermoed, weer uit die mysterieuze "Agrimensorum" moet komen.

Tussen twee aardlijnen in telt men 60 slagen. Wanneer men ergens een reactie heeft op 7,6 begint men aan te toetsen van links naar rechts en van rechts naar links. De som van ons tellen moet 60 zijn. Wanneer we op onze linkerkant 20 hebben gemeten mogen we op de rechter kant 40 verwachten. De meest nabije aardstraal ligt dus links van ons op 20 reacties. Wie metend tussen twee aardlijnen doorloopt voelt de reacties sneller op elkaar volgen in de nabijheid van de Maximus. Eénmaal de Maximus gevonden (één slag) gaan we na of het wel een Simplex is, we maken ons leeg van de vorige meetgeijktheid en voelen nu weer eens aan hoe een maximus aanvoelt en ijken ons daarop (eens door de straal gaan met de opgespannen Lecherantenne). We toetsen aan, één slag is een simplex, verdere reacties geven ons het aantal slagen dat we nog moeten doorlopen om aan de hoofdmaximus te komen. Gemakkelijker voor de beginner is zich ijken op de gevonden eerste en verder schrijdend het aantal slagen tellen. Het aantal slagen van een zone is steeds onpaar en in het midden daarvan ligt de te ontstoren snaar.

Op dit ogenblik moeten we er ons met het kompas van vergewissen dat we wel met het globaal net te maken hebben en niet met het

Supernet.

De Cardo Mundi zoekt men naar het noorden gericht en men komt er weinig Multiplexen tegen. De Decumanus zoekt men naar het Westen gericht en men heeft er meestal met een Multiplex te maken.

Walter Kunnen, die zich de energie voorstelt als een gebeuren van West naar Oost en de Decumanus ziet als de hand die de wereld doet draaien en te zien is als de verplaatsing van een golven doorklievend schip, dat de golven welke het doorklieft in een rechte hoek naast de boeg doet afwijken, meent dan ook dat het doorkruisen van een multiplex van het ene net een invloed heeft op het andere, wat het aantal multiplexen op die plaats betreft. Hier speelt de Decumanus een voorname rol want volgens deze zijn het aantal snaren van de multiplexen van de 8,2 steeds gelijk aan het aantal snaren van de Decumanus op die kruisingsplaats. Die "steeds" zal men best afzwakken tot dikwijls, want gekende zones en plaatsen met een 8,2 overwicht zouden op die manier niet kunnen bestaan (de plaatsen der zwarte madonna's), zonder te spreken over de mogelijke aanwezigheid van de "omgekeerde 8,2" van het Supernet die er zelfs zou kunnen kruisen!

De Cardo Mundi loopt grof gezien van noord naar zuid en de Romeinen leerden hem kennen van de Etrusken als de as waar de wereld om draait. De Decumanus kenden ze ook en beschouwden het als de hand die de wereld deed draaien, de bouwers van Cluny zullen hem naar gewoonte van Engelse monniken, de Cardo Spiritus noemen, omdat ze de spirituele waarde ervan kenden.

Reeds van in de oudheid werden sterke 7,6-kruispunten als gunstig beschouwd voor de stichting van een stad en dikwijls vormden zij er de twee hoofdwegen van. De "Omphalos" of navelsteen die op de voornaamste 7,6 kruising kwam was het midden van de stad. Van op die plaats die dikwijls het midden van een marktplein was, ging de profeet, de "Augur", overheid en volk toespreken. De verhoging waar hij op stond noemde men de orakelsteen. Alle preekstoelen in kerken staan ook op een

soortgelijke kruising.

Soms week men af naar een minder belangrijke kruisende 7,6 naar waar deze een belangrijke waterader kruist. Men boorde de waterader aan of bracht het water van wat verder aan om op het plein een put of fontein te bouwen, waar levenswekkend water, dat gedurende enige tijd boven de aardlijn had gelopen te kunnen gebruiken.

Uit dankbaarheid voor haar soms genezende eigenschappen en omdat ze verder mild zou blijven geven bracht men er bloemen of gooiden er een muntje in als dankoffer. Dit laatste ook in de hoop dat wie de moeite deed er een oogst uit te halen, uit eigenbelang zou zorgen voor het onderhoud en het goed functioneren ervan.

Forten die door Vikingers gebouwd werden waren op dezelfde wijze in vier gedeeld, zoals de Romeinen hun kampen bouwden rond de umbilicus of de navel waar de “Decumanus Maximus” of Principia zich met de “Cardo Maximus” sneed.

Dit was dezelfde plaats waar Chinezen hun paleizen bouwden en waar later in Europa grote landhuizen ontstaan met voor zichzelf sprekende namen als Beau-Sejour, Beaulieu, Bonair. Het kasteel van de prins van Mérode in Kortenberg staat op zo een plaats.

De 7,6-trilling werd overal in de wereld beschouwd als een levenslust brengende trilling die het spirituele bevorderde. De 3,75 golf, van het immuunstelsel, trilt er op zijn best.

Bij kruisingen of bij negativiteit is de Cardo Mundi veel gevaarlijker voor de gezondheid, dan de Decumanus. De 7,6 maakt vooral mannen nerveus, werkt stresserend wanneer zij over de hartstreek loopt. Indien ze over de hersenen loopt blijft men gedurende gans de nacht de problemen voor de volgende dag oplossen, het leidt tot piekeren en nachtmerries.

Wanneer de 5,3 te meten valt evenwijdig aan de 7,6 en onder een slaper loopt, dan brengt dit bijna onvermijdelijk concentratiestoornissen en een slechte werking van hersenfuncties

mee.

De 7,6 heeft een voorname invloed op het bloedvatstelsel. Positiviteit werkt als bloedvatverwijdend, negativiteit als vernauwend.

Wie boven een dubbelzone boven een negatieve 7,6 en een negatieve 6,1 slaapt, ontsnapt niet aan artritis of lumbago.

Huizen waar er negatieve 7,6-en kruisen worden “maisons du divorce” genoemd, omdat men er blijft dubben en maar steeds meer argumenten zal toevoegen bij een eng persoonlijk standpunt. De geestelijke alertheid geeft er geen rust en de rede haalt het er steeds boven het gevoel. Deze plaatsen worden gezocht voor studieburelen!

De 7,6 is vooral in afdelingen intensieve zorg van ziekenhuizen te vermijden, niet alleen voor al wat hiervoor werd opgesomd, maar vooral voor het syndroom van de septische shock.

Dit syndroom wordt veroorzaakt door afweercellen die tijdens een zware bacteriële infectie plotseling de eigen weefsels aanvallen. Dit verschijnsel is de belangrijkste oorzaak van overlijden in de afdeling intensieve zorgen. In normale omstandigheden produceren de witte bloedcellen als reactie op een bacteriële ontsteking, stikstofoxide (NO) die andere afweercellen mobiliseert. Wanneer deze afweer op gang komt, stoppen de macrofagen onmiddellijk met de productie van stikstofoxide.

Bij verzwakte patiënten blijft de strijd tegen de bacteriën langer aanslepen zodat de macrofagen een te grote hoeveelheid NO aanmaken en dat er op die wijze weefsels te niet gaan. De tijdige afremming van de NO productie is dus van het grootste belang, maar uit het werk van W. Stevens blijkt dat 7,6 en NO samen gaan! Er bestaat nu een geneesmiddel dat zich hecht aan een boodschapper die in principe het aminozuur L-arginine naar de makrofagen transporteert en op de aanmaak van de NO inwerkt. Een andere bijkomende NO of 7,6 beïnvloeding is dus in een afdeling intensieve zorg te vermijden.

Daar de 7,6 van het globaal net het meest voorkomt zal wanneer men ze meet en ze van

de rechter hand over de linker voet loopt, men zich ofwel naar het noorden gericht, of naar het westen opstellen om verder te werken. Het kompas moet bevestiging geven anders hebben we te doen met een omgekeerde 7,6 van het super-geodynamisch net. Dit is dan ofwel de uit het noorden komende Slangenlijn, of de uit het westen komende Marialijn.

Indien het waar is dat de *Cardo Spiritus electricae* pulsen voortbrengt die onze hersenen stimuleren, vooral bij het verwerken van intuïtieve informatie, dan moeten we met de waarschuwing van Vandon Gren in "De geheime plannen van het Leven" rekening houden wanneer hij zegt: "De elektrische krachten die verantwoordelijk zijn voor de werking van onze geest, moeten over steeds meer geesten verdeeld worden: het gevolg is dat iedere menselijke geest steeds minder met de oorspronkelijke energie gevoed wordt steeds kunstmatiger wordt".

We zullen dus in het vervolg van een goede positieve 7,6 met volle teugen genieten.

8,2

Wanneer men de 7,6 het best en het gemakkelijkst bestudeert onder zijn golfaspect, dan is het beter de 8,2 onder zijn deeltjesaspect te bekijken. Dit brengt wat meer moeilijkheden mee en van het diagonale net is er dan ook minder bekend en gaat men soms wat al te gemakkelijk het ene met het andere vergelijken of differentiëren. De 7,6 zou volgens sommigen elektrisch zijn, de 8,2 magnetisch.

Deze aardlijnen bestaan uit zich haaks kruisende lijnen van het Diagonaal-net. Zij komen schuin uit de grond met een afwijking met de loodlijn van $12,5^\circ$.

In de oudheid stonden op zware multiplexen, die zich kruisten, bijna altijd heiligdommen. Na 12 snaren van het Curry-net te hebben doorkruist, ontmoeten we het Mettler-scherm van de 8,2. Deze zal om de 36 meter haaks gesneden worden door de andere 8,2 om zo een symmetrisch en ruitvormig net samen te stellen dat de naam draagt van "Groot Diagonaal Net".

Om op de 8,2 van het diagonaal net te werken, richten we ons best naar het westen. Wanneer we een reactie op 8,2 krijgen, stellen we een kleinere afwijking van de loodrechte vast dan met de 7,6. Wanneer we die afwijking niet vinden is dit een gedragen 8,2.

Waar een 8,2 zich met water kruist, heeft men een bliksempunt, dat naargelang de sterkte van beide belangrijk wordt en zeker wanneer er nog een andere aardlijn kruist.

De gevaarlijkste van alle aardlijnen van het globale net voor de gezondheid is de Mummificator. Hij heeft niet alleen een grote affiniteit om het linkse van de ervoor kruisende 7,6 mee te slepen, maar draagt dikwijls negatieve trillingen mee op verschillende golflengten, waarvan de voornaamste zijn: 4,15 - 3,75 - 4,7 - 3,9 - 3,3 - 3,35. Wanneer men kan zeggen dat de man moet opletten voor de 7,6, dan kan men zeggen dat de 8,2 de vrouw aanvalt in haar vrouwelijkheid. Een over een vrouwelijk orgaan snijdende 8,2 brengt naargelang borst-, eierstok- of baarmoederkanker mee.

De 8,2 trillingen laten zich gemakkelijk door leidingen meeslepen, vooral van 4,1 en 8,2 cm doorsnede. Wanneer ze gedragen zijn komen de lijnen recht uit de grond.

Wanneer men te doen heeft met een gewone 8,2 van het Diagonaal-net, moet men wanneer ze gemeten wordt, rechter hand, linker voet en met het gelaat noord-west of zuid-west gericht staan. Indien die richting niet klopt, heeft men te doen met de Michaëllijn, die uit het zuidwesten komt of met de Drakenlijn, die uit het noordwesten komt.

Opgelet, ooit heeft iemand de Putrificator aangetoetst om te decimaliseren (dit is een methode van Walter Kunnen om door het aantoesen van een golf er mentaal de samenstelling van het aantal vectoren van te weten te komen) dichtbij een kruising met de ernaast lopende Drakenlijn. De man bleef oneindig tellen, want hij sprong van de ene 8,2 op de andere zonder het te weten. Hij was natuurlijk van de sterkte van de 8,2-zone op die plaats over-

tuigd. Tussen de Drakenlijn en de Putrificator is er 30° verschil van richting en dikwijls beschouwt men de eerste als de lijn van het Diagonaal-net, door een vermeende lichte afwijking van het kompas.

Wanneer de grootte van de zone verwarrend wordt, wanneer het lijnenpatroon zich schijnt te herhalen, past men de methode van Walter Stevens toe en haalt men uit al de 8,2-lijnen die hoofdlijnen eruit, die de ontstoren vallen, door op een 8,2-waarde van het zeer groot of Superdiagonaalnet te meten op 18,42 of 2,13 cm golflengte. Volgens Stevens is er op een plaats van een sterke 8,2 (8,23 op de Lechterantenne = resonantiefrekwentie van koolmonoxide CO) en van een sterke 18,42 (resonantiefrekwentie van mijngas - methaan CH₄) geen zuurstof en geen water meer aanwezig, hetgeen doet uitdrogen, geen verbranding meer toelaat en de vermoedelijke reden van mummificatie op die plaatsen zou kunnen zijn. Rekening houdend met het feit dat kooldioxide (CO₂) op de Lecherantenne op 12,24 te meten is en stikstofdioxide (NO₂) op 7,60, zou het kunnen dat waar deze golflengten samen voorkomen met de vorige, er door het te weinig aan lucht een wiegedoodpunt ontstaat.

Als drager heeft zoals reeds gezegd de 8,2 de voorkeur voor bepaalde golven. Voorbeelden zijn: 4,7 voor de bijniere, 3,6 voor de huid, 4,15 voor ons zenuwstelsel, maar wanneer hij deze laatste informatie negatief meeslept, is hij verantwoordelijk voor Parkinson en met een rechtse lading voor MS.

Op gevaarlijke kruispunten die wiegedood of kanker veroorzaken is het voldoende om de 8,2 weg te nemen om het doodsgevaar ervan te keren. Een slaapkamer waar zich een triplex 8,2 met een andere triplex 8,2 kruist, heet "de kamer van de gehangene", omdat de weerstand van een individu er zodanig wordt uitgeput dat hij het leven niet meer aankan. Huizen waar de 8,2 zich kruist staan bekend als "huizen der depressie".

Waar een multiplex van de putrificator zich met een andere 8,2 kruist, spreekt men ook van "schimmelhuis". Ondanks verluchting

riekt het er steeds muf. Verwarmingskosten lopen er hoog op. Niet alleen de muren lijden hieronder, maar de bewoners gaan van de ene ontsteking naar de andere. Bij kinderen vooral rond de hoofdzone: oren, ogen, neus en keel. Het immunitair stelsel van de bewoners is er laag. De sporen van ijzer en koper in het bloed eveneens. In 1992 werd het verband met elektromagnetische straling voor deze verschijnselen nog niet in aanmerking genomen, zie "L' équilibre alimentaire" van Dr. André Cazes, maar men begon zich zorgen te maken over het feit dat een derde van de kinderen in beschaafde gebieden en vooral in grootsteden steeds weer de hulp van een neus-, keel- en orenspecialist nodig hadden. Al die kinderen hadden een ijzertekort. Om ijzer vast te leggen is voldoende vitamine C en koper nodig. Fosfor werkt de opname ervan tegen. Dokters hebben kunnen vaststellen dat bij die kinderen wanneer ze in een kamer zonder enig licht ver van elektromagnetische invloed van wekkers of radio's slapen, of met een ontstoorde 8,2 zelfs zonder aangepaste voeding, het ijzergehalte merkkelijk verbetert.

De mummificatie-eigenschappen van de Mummificator worden versterkt op een kruising met water waarboven men veel kwarts aanbrengt.

De putrificator is levensstimulerend voor bacillen, veel eencelligen, spermata, schimmels en paddestoelen. Men denkt hierdoor ook dat het de sexuele potentie verhoogt.

Samen in kruising met water onder het bekken is hij bij de vrouw verantwoordelijk voor vaginale schimmels. In plaatsen waar het muf ruikt is de putrificator meestal aanwezig. Al bij al is hij veel minder nefast dan zijn broertje. Zo is voor ietwat hogere levensvormen, zoals planten, het Curry-net weldadig en zelfs bij kruisingen ervan worden ze niet meer als pathogeen beschouwd. De mogelijke negatieve invloed verdwijnt automatisch wanneer met het groot diagonaal net ontstoort.

De dubbelzone waar de 6,9 evenwijdig loopt met onze 8,2 staat bekend als de kankerlijn bij uitstek. De 8,2 slaat het verraderlijkst toe

onder de vorm van eierstokkanker, op dit ogenblik één van de meest dodelijke kankers, omdat de ziekte in 80% van de gevallen veel te laat wordt ontdekt. De klachten, als opgezwollen buik, zijn vaag en preventieve onderzoeken voor eierstokkanker bestaan er nauwelijks met de klassieke middelen.

Volgens de Amerikaanse onderzoeker William Mc Guire verlengt het gebruik van het middel Taxol de levensduur met 50% bij vrouwen die in een vergevorderd stadium van deze ziekte verkeerden. Maar het verlaten van de plaats van de oorzaak door verplaatsing van het bed en ontstoring van de verantwoordelijke 8,2 zal wel meer wonderen verrichten.

Opgelet, met een ontstoorde yanglijn van de 8,2 door de polariteit eigen aan deze lijn, ontwijken ze dezelfde polariteit op hun baan, en kunnen zich hierdoor ongeveer een centimeter verleggen, hetgeen faliekant kan zijn voor ontstoringen waar precisie gevegd wordt. Deze verplaatsingen zijn uiterst lokaal, want wat verder volgt de yanglijn weer haar normale baan. Dit ontwijken van eenzelfde polariteit werd door sommige ontstoorers aanzien als het ontwijken van het ontstoringmateriaal en ze beschreven die yanglijn dan als "duivels leep".

Ontstoringmateriaal met negatief geladen stoffen in de lengte-as op de aardlijn aangebracht, worden steeds langs dezelfde kant ontweken. Hier is geen sprake van duivelse intelligentie, maar we hebben gewoonweg te doen met de aversie van een polariteit tegenover die van dezelfde soort. Het aanbrengen van bepaalde scheikundige stoffen, zoals batterijen of magneten, dichtbij ontstoringmateriaal kan de ontstoring ongedaan maken. Luidsprekers, draagbare radio's door kinderen op hun slaapkamer verplaatst en toevallig op een ontstoorde lijn geplaatst, kunnen de in een onderliggende plaats aangebrachte ontstoring negatief beïnvloeden.

Speciale kruisingen

Volgens "de school van het kompas" en naar de trigrammen van de I Tching, hebben ruimten met de aanwezigheid van drie verschillende aardlijnen speciale eigenschappen. De plaats waar ze zich kruisen versterken die eigenschappen nog meer. Zo is het goed in de natuur op een rustig plekje enkele van die kruisingen te kennen om er gedurende een meditatietijd de invloed van te ondergaan.

Agressie van de buitenwereld afkomstig maakt men ongedaan wanneer men de kracht van bepaalde kruisingen weet te gebruiken.

- Twee jinlijnen en één yanglijn: om te komen tot bewuste weloverwogen wilsbeslissingen. Ook na situaties waarin men te zwak overkwam.

- Twee yanglijnen en één jinlijn: om in volle rust tot inzicht te komen. Ook na teveel dagelijkse beslommeringen.

- Drie yanglijnen: om tot de scheppingsdaad te kunnen overgaan. Alvorens tot een speciale prestatie over te gaan. Theoretische speculaties.

- Drie jinlijnen: om inspiratie te ontvangen. Ook om andermans standpunten beter te begrijpen. Om na te denken over sociale problemen.

Bron: Roger Leunens